

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΦΑΝΑΡΙΟΝ

- Κυριακή της Ορθοδοξίας στο Οικουμενικό Πατριαρχείο.
- Λαμπρός εορτασμός στο Ιερό Κέντρο του Γένους και της Ορθοδοξίας

Η «άληστος μνήμη» και η «γνησία ορθόδοξη ευσέβεια» είναι το «ιερό δίπολο» περίξ του οποίου δορυφορείται όλη η ζωή της Ορθοδόξου Εκκλησίας και των «Ιερών φυλάκων» αυτής μέσα στο χωροχρόνο. Μέσα στην σταυραναστάσιμη οντολογία της Ορθοδόξου Εκκλησίας η μνήμη δεν συνιστά απλώς και μόνο κάποια «ιστορική ανάκληση» γεγονότων αλλά την νίκη κατά της λήθης, η οποία νομοτελειακά γεννά την αμνησία και συνακόλουθα τον «πειρασμό» της μεταθέσεως ιερών ορίων πίστεως και σωτηριώδους αληθείας «α έθεντο οι Πατέρες». Η ίδια η λέξη «Αλήθεια» (α-λήθη) ορίζει αψευδώς και επακριβώς το οντολογικό νόημά της ως νίκης κατά της λήθης όπως αδιαλείπτως βιούται μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία και σε αναφορά αμετάθετη προς το θεανδρικό πρόσωπο του σωτήρος και λυτρωτού Ιησού Χριστού, ο οποίος είναι το όντως τέλειο, γνήσιο και αψεγάδιαστο πρόσωπο, η όντως αλήθεια, η αυτοαλήθεια, η ζωή και αυτοζωή, το φως ως αυτόφως.

Αυτή η άληστος μνήμη σε πρόσωπα και γεγονότα τα οποία συνδέονται με τους αγώνες της Μητρός Ορθοδόξου Εκκλησίας υπέρ της «φίλης Ορθοδοξίας» στο διάβα των αιώνων, όταν τα δηλητηριώδη βέλη των ποικιλωνύμων αιρέσεων έπλητταν την εν Χριστώ Αλήθεια, η οποία αποτελεί το πολύτιμο και αδιαπραγμάτευτο «μυστήριον της ευσεβείας», μέχρι και στον εστώτα χρόνο βιούται ως πνευματική εμπειρία Ορθοδοξίας και Ορθοπραξίας μέσα στην αγιοπνευματική και μυστηριακή ζωή της Μητρός Εκκλησίας.

Η νίκη και ο θρίαμβος της Ορθοδόξου Εκκλησίας έναντι της εικονομαχικής-εικονοκλαστικής αιρέσεως δεν απετέλεσε έναν «πόλεμο σκιών», όπως αμετανοήτως θα υπεστήριζε ίσως κάποιος σύγχρονος εικονοκλάστης, μόνο για την αναστήλωση των ιερών εικόνων αλλά πνευματική θυσία στο βωμό της υπερασπίσεως και προστασίας του «ιερωτάτου μυστηρίου της ευσεβείας» ως δυνατότητας των εις Χριστόν πιστευόντων να βιώνουν την σωτηριώδη αλήθεια της ευαγγελικής διδασκαλίας και πατροπαραδότου πίστεως. Η αίρεση της εικονομαχίας αναιρούσε σε πολλαπλά επίπεδα την σωτηριολογική διδασκαλία της Εκκλησίας στο πρόσωπο του ενσαρκωθέντος και ενανθρωπήσαντος Ιησού Χριστού, όπως διαχρονικά επιχειρούσαν και συνεχίζουν μέχρι και σήμερα να αποτολμούν οι παντοειδείς και πολυπρόσωποι αιρετικοί, οι οποίοι πολυποθήτως επιθυμούν να ενταφιάσουν την σώζουσα αλήθεια του «όλου μυστηρίου της ευσεβείας» που αποτελεί οντολογική προϋπόθεση για την εν Χριστώ σωτηρία του πεπτωκότος χοϊκού ανθρώπου όλων των αιώνων και εποχών, χωρίς διακρίσεις και αποκλεισμούς.

Ανατέλλει Κυριακή της Ορθοδοξίας και όπως επί τόσους αιώνες, αδιαλείπτως και ιεροπρεπώς, θα ηχήσουν και πάλι οι κώδωνες του πατριαρχικού ναού του Αγίου Γεωργίου ως δηλωτικό κάλεσμα της απανταχού Ορθοδοξίας για το μεγάλο γεγονός ότι ο θρίαμβος της Ορθοδόξου Εκκλησίας είναι ελπίδα και σωτηρία για το γένος των βροτών (ανθρώπων).

Και καθώς θα ηχούν οι πατριαρχικοί κώδωνες στο ακρότατο σημείο γης και θαλάσσης, στον κεράτιο κόλπο, όπου η από αιώνων πανίερη και καθαγιασμένη καθέδρα του ιερού κέντρου της Ορθοδοξίας, «της των πενήτων Εκκλησίας», που είναι το μαρτυρικό και

πάνσεπτο Οικουμενικό Πατριαρχείο, θα προβάλλει η προπομπή των μελών της «πατριαρχικής αυλής» και στο τέλος της ο Οικουμενικός Πατριάρχης, ο εθνάρχης, γενάρχης και κεφαλή του γένους των ρωμιών, εξερχόμενος από τον πατριαρχικό οίκο και κατευθυνόμενος στον πάνσεπτο πατριαρχικό ναό του Αγίου Γεωργίου, στα άδυτα των Αγίων του μαρτυρικού Φαναρίου.

Μια κίνηση από τα εστώτα του παρόντος ιστορικού χρόνου που βιώνουμε όπου γης προς τα μέλλοντα και αιώνια και άφθαρτα που τελούνται και βιώνονται αδιαλείπτως και μοναδικά μέσα στα «Άγια των Αγίων» του αναίμακτου και φρικτού θυσιαστηρίου, του πρώτου θυσιαστηρίου της Αγίας Τραπέζης όλης της Ορθοδοξίας που είναι ο Πατριαρχικός ναός.

Μια αδιάλειπτη κίνηση και πορεία που με την περπατησιά τους πορεύονται αιώνες τώρα οι εσταυρωμένοι Οικουμενικοί Πατριάρχες του γένους και διακηρύττουν το μήνυμα της Ορθοδόξου Εκκλησίας στους εγγύς και τους μακράν, ότι ο θρίαμβος της Ορθοδοξίας είναι και θα παραμείνει αιώνιος.

Οι ποικιλώνυμες αιρέσεις και οι δυνάμεις του σκότους δεν μπορούν να κυριαρχήσουν επί της ορθοδοξίας διότι κεφαλή και οιακοστρόφος της νοητής νηός της Εκκλησίας είναι ο πηδαλιούχος αρχιερέυς Χριστός, ο μόνος σωτήρας και λυτρωτής.

Αυτό το μήνυμα πορευόμενος στον πατριαρχικό ναό, στα «Άγια των Αγίων» και των Ουρανίων μυστηρίων της Εκκλησίας, κάθε Κυριακή της Ορθοδοξίας κηρύττει από το ταπεινό και μαρτυρικό Φανάριο και ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι οι αγώνες της Ορθοδοξίας κατά των πολύμορφων αιρέσεων μέσα στο διάβα των αιώνων ταυτίζονται με την Κωνσταντινούπολη και το Οικουμενικό Πατριαρχείο, το οποίο υπήρξε πάντοτε και παραμένει ο εκφραστής, φύλακας και τηρητής του Ορθοδόξου δόγματος, της ανοθέτου παραδόσεως της Εκκλησίας, του γνήσιου Εκκλησιαστικού φρονήματος και του ήθους αυτής. Κάθε φορά που γίνεται λόγος για τον θρίαμβο της Ορθοδοξίας έρχονται στο νου μας από τα βάθη της Εκκλησιαστικής ιστορίας πρόσωπα και γεγονότα, συγκρούσεις και έντονες θεολογικές διαμάχες που έλαβαν χώρα στην ευρύτερη περιοχή της «Καθ' Ημάς Ανατολής», όπου το Οικουμενικό πατριαρχείο είχε και συνεχίζει να διατηρεί τις εκκλησιαστικές επαρχίες του και τους Θεοφόρους και υψιπέτες θεολόγους του, οι οποίοι αγωνίστηκαν να διατηρήσουν ανόθευτο το δόγμα και την παράδοση της Ορθοδοξίας.

Στην Κωνσταντινουπολίτιδα γη, όπου η εδώ και 17 αιώνες ιερά καθέδρα του Πατριαρχείου, συνήλθαν σύνοδοι, καθαιρέθηκαν και εξορίστηκαν αδίκως για την ορθή πίστη τους πατριάρχες και πατριαρχικοί επίσκοποι, συγκρούστηκαν γνήσιες και ανόθευτες ορθόδοξες διδασκαλίες με αιρετικές και καινοφανείς δοξασίες, έως ότου στο θεσμό του Οικουμενικού Πατριαρχείου εφάνη και επιβεβαιώθηκε ο θρίαμβος της Ορθοδοξίας απέναντι σε όσα ο ανθρώπινος νους φαντάζεται και απεργάζεται για να πλήξει την Εκκλησία του Χριστού.

Μέσα στον πανδαμάτορα χρόνο αυτό το Πατριαρχείο, το τόσο μαρτυρικό και εσταυρωμένο, έχει βαπτισθεί και καθαγιαστεί μέσα στην κολυμβήθρα του μαρτυρίου του, της συνεχούς δοκιμασίας του, των ακατάβλητων αγώνων του για τη διατήρηση της παραδεδομένης πίστεως και αληθείας, σε τέτοιο μάλιστα σημείο ώστε όταν μιλούμε για τον θρίαμβο της Ορθοδοξίας να έρχονται στο νου μας δύο λέξεις: «Πατριαρχείο και

Κωνσταντινούπολη». Η Θεία Πρόνοια, όρισε αυτή η Πόλη, η Βασιλεύουσα Πόλη, και αυτός ο υπεραιώνιος θεσμός του Οικουμενικού θρόνου να συνδεθούν ακατάλυτα μέσα στους αιώνες με ό,τι είναι και συμβολίζει η Ορθοδοξία για τον άνθρωπο της κάθε εποχής. Είναι προνόμιο μέγα και σταυρός μαρτυρίου για το Φανάρι να φέρει στους ώμους του τον Εσταυρωμένο και Αναστάνα Χριστό, ως σώμα και αίμα Θείας Ευχαριστίας, ως αντίδωρο αιωνίου ζωής, ως θυσία αγάπης, που την προσφέρει σε κάθε ανθρώπινη ύπαρξη.

Το Οικουμενικό Πατριαρχείο είναι η «κιβωτός», το «Ιερόν Ταμείον» της Ορθοδοξίας την οποία διακονεί με λόγο και έργο, θεολογία, μαρτυρία και μαρτύριο πίστεως, αγώνες, αίμα, θυσίες, προσευχή, ταπείνωση, ανοχή, αγάπη, άκρα αφοσίωση και συναίσθηση απόλυτη της βαρύτητας και υψηλής ευθύνης του απέναντι στον Χριστό, την Εκκλησία και το χριστεπώνυμο πλήρωμα αυτής. Πέλαγος και ωκεανός πατριαρχικών αιμάτων άρδευσαν το «γεώργιον» της επί γης Εκκλησίας και σήμερα με το «μαρτύριον της συνειδήσεως» και την «βιουμένη σταύρωση» επί του σώματος του Πατριαρχείου, το ένδοξο εν ταπεινώσει και μαρτυρικό εν δοκιμασία και ελπιδοφόρο εν Αναστάσει Χριστού Φανάρι συνεχίζει να βιώνει μυστηριακά και διαχρονικά το θεόπνευστο κείμενο των αποφάσεων της Ζ΄ Οικουμενικής εν Νικαία Συνόδου (787 μ.Χ.) για την «Αναστήλωση» των Ιερών Εικόνων, και ο εκάστοτε Οικουμενικός Πατριάρχης να κηρύττει: *«Οι προφήται ως είδον, οι απόστολοι ως edίδαξαν, η Εκκλησία ως παρέλαβεν, οι διδάσκαλοι ως edoγμάτισαν, η Οικουμένη ως συμπεφρόνηκεν, η χάρις ως έλαμψεν, η αλήθεια ως αποδέδεικται... ούτω φρονούμεν, ούτω λαλούμεν, ούτω κηρύσσομεν... Αύτη η πίστις των Αποστόλων, αύτη η πίστις των πατέρων, αύτη η πίστις των Ορθοδόξων, αύτη η πίστις την Οικουμένην esτήριζεν...»*.

Από χειλέων πατριαρχικών την ένδοξη αυτή ημέρα του θριάμβου της Ορθοδοξίας ακούγονται τα «αναθέματα» κατά των αιρετικών όλων των εποχών, αλλά και το *«Αιωνία η Μνήμη»* υπέρ των ευλαβών και ευσεβών Βασιλέων και *«Ιγνατίου, Φωτίου, Στεφάνου, Αντωνίου, Ιωσήφ και πάντων των αγιωτάτων Πατριαρχών των υπέρ της πίστεως ημών αγωνισαμένων, αιωνία η μνήμη»*.

Και εφέτος, αφού τελεστούν από τον Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο και τους συνοδικούς Αρχιερείς της Πατριαρχικής Συνόδου όλα τα «τελειώτατα μυστήρια» στο αναίμακτο θυσιαστήριο του Πατριαρχικού ναού, εν πομπή και κρατώντας τις Ιερές Εικόνες, Πατριάρχης και Αρχιερείς θα υψώσουν αυτές από τον εξώστη του Πατριαρχικού Οίκου και θα ευλογήσουν τον λαό ως απτή και ορατή απόδειξη του θριάμβου της Ορθοδοξίας στον απολύτως φυσικό χώρο της, στα άγια χώματα της Κωνσταντινουπόλεως και στην ιερά καθέδρα του Πατριαρχείου, στο μαρτυρικό Φανάρι απ' όπου μέρα και νύκτα, εν σιωπή και εν ταπεινώσει, ακούγεται βιουμένη η φωνή του Ιωσήφ, Βρυεννίου († 1431): *«Ουκ απαρνησόμεθά σε φίλη Ορθοδοξία, ου ψευσόμεθά σου, πατροπαράδοτον σέβας, εν σοι εγεννήθημεν, εν σοι ζώμεν, και εν σοι κοιμηθησόμεθα, ει δε και καλέσει καιρός, και μυριάκις υπέρ σου τεθνηζόμεθα»*.

Εύστοχα και θεόπνευστα λοιπόν γράφει ο αοίδιμος Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνας Μελίτων Χατζής (1913-1989) ότι: *«Η Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία, η οποία και αυτή, μέσα εις την διαδρομήν της Ιστορίας, είναι ένας πραγματικός Ακάθιστος Ύμνος, ένας ύμνος ορθός, που κρατά την ευσέβειαν της πίστεώς μας και την αξιοπρέπειαν και την τιμήν του Γένους μας»*.